

ΔΗΜΟΣ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΑΙΣΧΥΛΕΙΩΝ 1980

ΑΙΣΧΥΛΕΙΑ 1980

Η ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΟΥ ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΙΣΧΥΛΕΙΩΝ 1980

(ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1980) ΤΕΤΑΡΤΗ 3 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1980

- 7 μ.μ. Βράβευση και ανακήρυξη ως έπιστῆμων δημοτῶν Ἐλευσῖνος τοῦ Προέδρου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν κ. Γ. Μυλωνᾶ καί τοῦ Ἀρχιτέκτονα - Ἀρχαιολόγου κ. Ι. Τραυλοῦ, στό Δημαρχεῖο Ἐλευσῖνος
- 7,45 μ.μ. Μετάβαση στόν Ἀρχαιολογικό Χῶρο
- 8 μ.μ. Προσφώνηση τοῦ Δημάρχου Ἐλευσῖνος κ. Μιχ. Λεβέντη
- 8,10 μ.μ. Ὁμιλία τοῦ Προέδρου τῆς Ἀκαδημίας κ. Γ. Μυλωνᾶ γιά τήν Ἐλευσίνα καί τήν πολιτιστική της κληρονομιά
- 8,25 μ.μ. Παράσταση τῆς τριλογίας τοῦ Αἰσχύλου «ΟΡΕΣΤΕΙΑ» ἀπό τό Θέατρο Τέχνης τοῦ κ. Καρόλου Κουόν.
- 11,30 μ.μ. Δεξίωση τῶν προσκεκλημένων στόν κῆπο τῆς Αἰσχυλείου Δημοτικῆς Βιβλιοθήκης, παραπλεύρως τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Χώρου.

(ΤΕΤΑΡΤΗ 27 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1980) ΣΑΒΒΑΤΟ 6 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1980

- 8 μ.μ. Ἐπανάληψη τῆς παράστασης τῆς «ΟΡΕΣΤΕΙΑΣ» στόν Ἀρχαιολογικό Χῶρο.

ΣΤΑ ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΩΝ ΕΦΕΤΙΝΩΝ ΑΙΣΧΥΛΕΙΩΝ ΘΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΟΥΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ 31 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1980

- 7 μ.μ. Ἐγκαίνια τῆς Ἐκθέσεως Νεοελληνικῆς ζωγραφικῆς σέ συνεργασία μέ τήν Ἐθνική Πινακοθήκη καί τήν Πανελλήνια Πολιτιστική Κίνηση. Ἡ Ἐκθεση θά λειτουργήσῃ ἀπό 31 Αὐγούστου ἕως 15 Σεπτεμβρίου 1980 στό Πνευματικό Κέντρο τοῦ Δήμου, ὁδός Νικολαΐδου ἀρ. 45.
- 8 μ.μ. Λαϊκή Συναυλία μέ τό Μίκη Θεοδωράκη καί τή Μαρία Φαραντούρη στήν Πλατεία Ἡρώων Ἐλευσῖνος.

30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1980

- Λήγει ἡ προθεσμία ὑποβολῆς τῶν Ἔργασιῶν συγγραφῆς τῆς Ἱστορίας τῆς Ἐλευσῖνας σύμφωνα μέ τούς ὅρους διακηρύξεως πού ἔχει κυκλοφορήσῃ ἡ Ἐπιτροπή Αἰσχυλείων.

ΔΗΜΟΣ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΑΙΣΧΥΛΕΙΩΝ 1980

Ἀγαπητοί συμπολίτες,

Τό 1980 διοργανώνονται γιά 6 η χρονιά τὰ Αἰσχύλεια τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν πλέον ὑψηλοῦ πολιτιστικοῦ καί καλλιτεχνικοῦ ἐπιπέδου θεσμό. Θεωροῦνται ὡς μία ἀπό τίς ἀξιολογότερες ἐκδηλώσεις πού ὁργανώνονται κάθε χρόνο στή χώρα μας καί ἐξελίχθηκαν στήν κορυφαία πολιτιστική ἐκδήλωση τῆς Ἐλευσίνας καί τῆς περιοχῆς τῆς.

Τὰ ΑΙΣΧΥΛΕΙΑ πραγματοποιοῦνται κάθε χρόνο ἀπό 20 Αὐγούστου ὡς 10 Σεπτεμβρίου στόν Ἀρχαιολογικό χῶρο τῆς Ἐλευσίνας.

Σ Κ Ο Π Ο Ι τους εἶναι:

Νά προβληθῇ καί ἐκλαϊκευθῇ βασικά τό ἔργο τοῦ Αἰσχύλου ἀλλά καί τῶν ἄλλων τραγικῶν ποιητῶν.

Νά προβληθοῦν ἡ ἱστορία, ὁ πολιτισμός καί οἱ ἀρχαιότητες τῆς Ἐλευσίνας.

Νά ἀναπτυχθῇ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου πολιτιστική κίνηση στήν πόλη μας πού θά τήν προβάλλει Πανελλαδικά ἀλλά καί Διεθνῶς.

Ἡ Ἐπιτροπή Διοργανώσεως Αἰσχυλείων, ἡ ὁποία λειτουργεῖ ὑπό τήν αἰγίδα τοῦ Δήμου Ἐλευσίνος ἀνασυγκροτεῖται κάθε χρόνο καί ἀποτελεῖται ἀπό ἐκπροσώπους τῶν βασικῶν μαζικῶν καί πολιτιστικῶν ὁργανώσεων τῆς πόλεως.

Ἡ Ἐπιτροπή καθόρισε σάν ἀρχικούς της Σ Τ Ο Χ Ο Υ Σ :

– Νά παιχθοῦν καί οἱ ἐπτὰ γνωστές τραγωδίες τοῦ Αἰσχύλου, ἀλλά καί ἔργα ἄλλων τραγικῶν ἀπό ἀξιόλογα Ἑλληνικά καί ξένα συγκροτήματα.

– Νά φιλοτεχνηθῇ καί τοποθετηθῇ σέ κεντρικό σημεῖο ὁ Ἀνδριάντας τοῦ Αἰσχύλου.

– Νά ἰδρυθῇ ΑΙΣΧΥΛΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ στήν ὁποία νά συγκεντρωθοῦν ἐκτός τῶν ἄλλων βιβλίων, ὅλα τὰ γνωστά ἔργα καί ἡ βιβλιογραφία Ἑλληνική καί ξένη ἡ σχετική μέ τόν Αἰσχύλο.

Σ τὰ πέντε χρόνια πού πέρασαν ἀπό τήν ἱδρυση τῆς Ἐπιτροπῆς Διοργανώσεως Αἰσχυλείων ὑλοποιήθηκαν ὅλοι σχεδόν οἱ στόχοι πού τό 1975 ἔταζε ἡ Ἐπιτροπή.

Ἦδη ΕΧΟΥΝ ΠΑΙΧΘΗ ΟΙ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ τοῦ Αἰσχύλου:

«ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ» ἀπό τό Θέατρο Τέχνης τοῦ κ. Κ. Κούν.

«ΠΕΡΣΕΣ» ἀπό τό Κ.Θ.Β.Ε. καί τό Θέατρο Τέχνης.

«ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ» ἀπό τό Λαϊκό Θέατρο τοῦ κ. Μ. Κατράκη.

«ΙΚΕΤΙΔΕΣ» ἀπό τό Ἐθνικό Θέατρο.

Ὑπολείπεται ἡ τριλογία τῆς «ΟΡΕΣΤΕΙΑΣ» ἡ ὁποία θά παρουσιαστεῖ ἐφέτος ἀπό τό Θέατρος Τέχνης.

Ἐπίσης ἔχουν παιχθῇ οἱ τραγωδίες:
«ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΤΥΡΑΝΝΟΣ» τοῦ Σοφοκλῆ ἀπό τό Θέατρο Τέχνης.
«ΗΛΕΚΤΡΑ» τοῦ Σοφοκλῆ ἀπό τούς «Δεσμούς» τῆς κ. Ἀσπ. Παπαθανασίου.
«ΦΟΙΝΙΣΣΕΣ» τοῦ Εὐριπίδη ἀπό τούς «Δεσμούς».

Ἡ κωμωδία τοῦ Ἀριστοφάνη «ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΕΣ» ἀπό τόν Θίασο τοῦ κ. Μ. Βολανάκη καί τὰ ΧΟΡΟΔΡΑΜΑΤΑ: «ΟΡΕΣΤΗΣ», «ΜΗΔΕΙΑ» καί «ΚΥΚΛΟΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ» ἀπό τό Ἑλληνικό Χορόδραμα τῆς κ. Ραλλοῦς Μάνου.

Τίς ἐκδηλώσεις ἔχουν παρακολουθήσει μέχρι σήμερα πάνω ἀπό 30.000 θεατές. Τό 1975 ἰδρύθηκε ἡ Αἰσχυλεῖος ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ σέ ἀκίνητο πού παρεχώρησε ὁ Δήμος μας. Ἡ βιβλιοθήκη συνεχῶς πλουτίζεται μέ νέα βιβλία, ἐνῶ στό κτίριό της στεγάζεται καί ὁ Σύλλογος τῶν Φοιτητῶν Ἐλευσίνος καί ὁ Σύλλογος Γυναικῶν Ἐλευσίνος.

Στίς 3 - 9 - 77 ὁ τότε Πρόεδρος τῆς Ἑλληνικῆς Δημοκρατίας κ. Κ. Τσάτσος ἔκανε τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΤΟΥ Αἰσχυλοῦ, ὁ ὁποῖος κοσμεῖ τήν κεντρική πλατεία τῆς πόλεως. Ὁ Ἀνδριάντας εἶναι ἔργο τοῦ γλύπτη Γ. Παρμακέλη.

Τό 1975 καί τό 1979 ἡ Ἐπιτροπή Αἰσχυλείων κυκλοφόρησε σέ περιορισμένο ἀριθμό ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΑ ΜΕΤΑΛΛΙΑ μέ τήν προτομή τοῦ Αἰσχύλου καί τό τρίπτυχο τῆς Ἐλευσίνας (Δήμητρα-Περσεφόνη-Τριπτόλεμος), τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν καί τὰ μέταλλια τῆς πόλεως.

Τό 1979 προκηρύχθηκε ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ ἀπό τήν ἀρχαιότητα μέχρι σήμερα, μέ τρία πρῶτα βραβεῖα ἀπό 200.000 τό Α', 100.000 τό Β' καί 50.000 τό Γ' Βραβεῖο.

Τό βιβλίο πού θά πάρει τό πρῶτο βραβεῖο θά τυπωθεῖ καί θά κυκλοφορήσει με ἔξοδα τῆς Ἐπιτροπῆς.

Τήν κριτική ἐπιτροπή ἀποτελοῦν: Οἱ κ. Γ. Μυλωνᾶς-Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, κ. Β. Λαμπρινουδάκης-Καθηγητής Πανεπιστημίου, κ. Ἀρ. Σκιαδᾶς-Καθηγητής Πανεπιστημίου, κ. Βασ. Σφυρόερας-Καθηγητής Πανεπιστημίου, κ. Ἰ. Τραυλός Ἀρχιτέκτων-Ἀρχαιολόγος, κ. Μ. Λεβέντης-Δήμαρχος Ἐλευσίνος καί κ. Δ. Θεοδώρου-Καθηγητής-Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἐλευσίνος.

Γιά τίς ἐκδηλώσεις τῶν Αἰσχυλείων 1980 ἔχουν προγραμματισθῇ:

α) Τήν Κυριακή 24 Αὐγούστου 1980 στίς 7 μ.μ. βράβευση καί ἀνακήρυξη ὡς ἐπιτίμων δημοτῶν Ἐλευσίνος τοῦ Προέδρου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν κ. Γ. Μυλωνᾶ καί τοῦ Ἀρχιτέκτονα - Ἀρχαιολόγου κ. Ἰ. Τραυλοῦ μέ τήν εὐκαιρία τῶν 50 χρόνων ἀπό τῆς ἑναρξης τῆς ἀνασκαφικῆς τους ἐργασίας στήν Ἐλευσίνα καί γιά ὅσες ὑπηρεσίες ἔχουν προσφέρει στήν προβολή τῶν ἀρχαιοτήτων καί τῆς πολιτιστικῆς κληρονομιάς τῆς Ἐλευσίνας.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας κ. Μυλωνᾶς θά μιλήσει γιά τήν Ἐλευσίνα καί τήν πολιτιστική κληρονομιά της στίς 8 μ.μ. τῆς 24ης Αὐγούστου 1980, στόν ἀρχαιολογικό χώρο τῆς πόλεως.

β) Τήν Κυριακή 24/8 καί τήν Τετάρτη 27/8/80 παράσταση τῆς

τριλογίας του Αισχύλου « Ο Ρ Ε Σ Τ Ε Ι Α » από τό Θ έ α τ ρ ο Τ έ χ ν η ς τ ο υ κ. Κ. Κ ο ύ ν.

Επίσης στά ΠΛΑΙΣΙΑ ΤΩΝ ΕΦΕΤΕΙΝΩΝ ΑΙΣΧΥΛΕΙΩΝ:

γ) Τήν Κυριακή στίς 31-8-80 θά γίνουν τά έγκαίνια τής έκθεσης Νεοελληνικῆς Ζωγραφικῆς στό Πνευματικό Κέντρο τοῦ Δήμου μας, πού διοργανώνεται σέ συνεργασία μέ τήν Ἐθνική Πινακοθήκη καί τήν Πανελλήνια Πολιτιστική Κίνηση.

δ) Τήν Κυριακή 31-8-80 θά δοθῇ λαϊκή συναυλία στήν κεντρική πλατεία τής Ἐλευσίνας.

ε) Στίς 30-11-80 λήγει ἡ προθεσμία συγγραφῆς τής ἱστορίας τής Ἐλευσίνας σύμφωνα μέ τούς ὅρους τής περσινῆς διακήρυξης.

Ἀγαπητοί συμπολίτες,

Αὕτή εἶναι ἡ μέχρι σήμερα δράση τής Ἐπιτροπῆς Αἰσχυλείων καί αὐτό τό πρόγραμμα τῶν ἐκδηλώσεων γιά τό 1980. Πιστεύουμε ὅτι ἔχει παρουσιασθῇ ἓνα ἀξιόλογο, θετικό ἔργο, μέσα στό πνεῦμα τῶν ἀρχικῶν σκοπῶν τής ἱδρυτικῆς διακήρυξης τοῦ 1975 καί ἤδη ἔχει πραγματοποιηθῇ τό μεγαλύτερο μέρος τῶν ἀρχικῶν στόχων της.

Σήμερα ἐκτός ἀπό τά Αἰσχύλεια πού ἀποτελοῦν τήν κορυφαία πολιτιστική ἐκδήλωση στήν Ἐλευσίνα καί τήν ἄλλη πολιτιστική δραστηριότητα τοῦ Δήμου, ἀξιόλογη δράση ἔχουν ἀναπτύξει καί ἀναπτύσσουν καί οἱ διάφοροι σύλλογοι καί τά σωματεία τής πόλεως, μέ ἀποτέλεσμα ἡ Ἐλευσίνα νά θεωρεῖται ἀπό τίς πρωτοπόρες πόλεις στόν τομέα τής πολιτιστικῆς-μορφωτικῆς δουλειᾶς, παρά τά κενά πού ὑπάρχουν ἀκόμη.

Στό μέλλον ἐκτός ἀπό τίς παραστάσεις ἔργων ἀρχαίας τραγωδίας μέ ἔργα τοῦ Αἰσχύλου ἀλλά καί τῶν ἄλλων τραγικῶν ποιητῶν πού θά συνεχισθοῦν στόν ἀρχαιολογικό μας χῶρο, θά πραγματοποιοῦνται στά πλαίσια τῶν Αἰσχυλείων καί ἐκτός τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου καί ἄλλες πολιτιστικές-καλλιτεχνικές ἐκδηλώσεις (ἐκθέσεις ζωγραφικῆς, χαρακτικῆς, γλυπτικῆς, συναυλίες, θεατρικές παραστάσεις κλπ.).

Κύριο μέλημά μας ἐπίσης θά εἶναι ἡ ὑλοποίηση τής μελέτης τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ γιά τίς ἀρχαιότητες τής Ἐλευσίνας πού προβλέπουν νέες ἀνασκαφές, ἀναστηλώσεις, ἀπαλλοτριώσεις καί διαμόρφωση τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου καθώς καί τήν ἱδρυση νέου κατάλληλου καί σύγχρονου Μουσείου στήν Ἐλευσίνα. Στήν πραγματοποίηση τοῦ μέχρι σήμερα ἔργου τής ἐπιτροπῆς βοήθησαν: Τό Ὑπουργεῖο Πολιτισμοῦ, ὁ Ε.Ο.Τ, ἡ Ἐργατική Ἑστία, οἱ πνευματικοί ἄνθρωποι τής χώρας, οἱ οἰκονομικοί παράγοντες τής περιοχῆς, τά μέσα ἐνημερώσεως καί ἰδιαίτερα ὁ λαός τής Ἐλευσίνας καί τής περιοχῆς πού ἀγάπησε τά Αἰσχύλεια καί ἀνταποκρίνεται ὅλο καί περισσότερο στή δύσκολη αὕτη προσπάθειά μας γιά τήν ἀνάπτυξη τοῦ πνευματικοῦ καί πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου.

Ἡ Ἐπιτροπή Διοργανώσεως Αἰσχυλείων 1980 πού λειτουργεῖ ὑπό τήν Προεδρία τοῦ Δημάρχου Ἐλευσίνος κ. Μιχαήλ Λεβέντη, μετά τήν ἐφετεινή ἀνασυγκρότησή της ἀποτελεῖται ἀπό τούς:

ΔΗΜΗΤΡΙΟ ΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟ ΜΟΝΟΧΟΛΙΑ
ΕΥΓ. ΔΑΛΜΑ-ΚΟΥΡΟΥΝΗ

Έκπροσώπους Δήμου Έλευσίνος

ΝΙΚΟΛΑΟ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟ
ΕΥΔΟΚΙΜΟ ΚΕΤΣΟΠΟΥΛΟ

Έκπροσώπους Έργατικού Κέντρου Έλευσίνος

ΚΩΝ/ΝΟ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Έκπροσώπους Όμοσπονδίας Έπαγγελματιών Έλευσίνος

ΑΓΓΕΛΟ ΑΝΤΩΝΙΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟ ΤΣΟΛΑΚΑΚΗ

Έκπροσώπους Ένώσεως Έπαγγελματιών καί Βιοτεχνών Έλευσίνος

ΑΡΓΥΡΗ ΤΣΑΚΑΛΙΑ
ΜΑΡΙΑ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΑΡΙΑ ΣΙΡΙΒΙΑΝΟΥ

Έκπρόσωπο ΕΛΜΕ Δυτ. Αττικής
Έκπροσώπους Λυκείου Έλευσίνος

ΕΛΕΝΗ ΖΩΗ
ΓΕΩΡΓΙΟ ΜΑΡΑ
ΕΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ-ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ
ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΣΩΤΗΡΙΟΥ
ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΚΟΥΤΑ
ΙΩΑΝΝΗ ΤΣΩΤΑ

Έκπροσώπους Α' Γυμνασίου Έλευσίνος

Έκπρόσωπος Β' Γυμνασίου Έλευσίνος

Έκπροσώπους Συλλόγου Δασκάλων καί Νηπιαγωγών

ΝΙΚ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΜΙΧΑΛΙΑ ΡΕΠΟΥΣΚΟΥ

Έκπροσώπους Συλλόγου Έλευσινίων Φοιτητών «ΑΙΣΧΥΛΟΣ»

ΑΙΚΑΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΑ ΜΠΟΛΟΒΙΝΟΥ

Έκπροσώπους Συλλόγου Γυναικών Έλευσίνος

ΒΑΣ. ΦΙΛΙΠΠΟΥ
ΣΟΥΛΑ ΔΑΓΡΕ

Έκπροσώπους Μορφωτικού, Έκπολιτιστικού καί Ψυχαγωγικού Συλλόγου "Ανω Έλευσίνας

ΓΕΩΡΓ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟ
ΑΓΓ. ΣΙΓΟΥΛΑΚΗ

Έκπροσώπους «Όμάδος τών Πέντε»

ΙΩΑΝΝΗ ΠΑΠΑΔΑΚΗ
ΚΩΝ/ΝΟ ΣΑΚΕΛΛΑΡΗ

Έκπροσώπους Φιλαρμονικής «ΟΡΦΕΥΣ»

ΣΩΤΗΡΙΟ ΜΑΧΛΗ
ΕΥΘ. ΔΑΣΚΑΛΟΥ

Έκπροσώπους ΠΕΤΡΟΛΑ ΕΛΛΑΣ ΑΕ.

ΙΩΑΝΝΗ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟ
ΓΕΩΡΓ. ΛΑΓΙΟ

Έκπροσώπους ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΚΗΣ ΑΕ.

Λ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΔΗ
Δ. ΓΟΥΝΑΡΙΔΗ

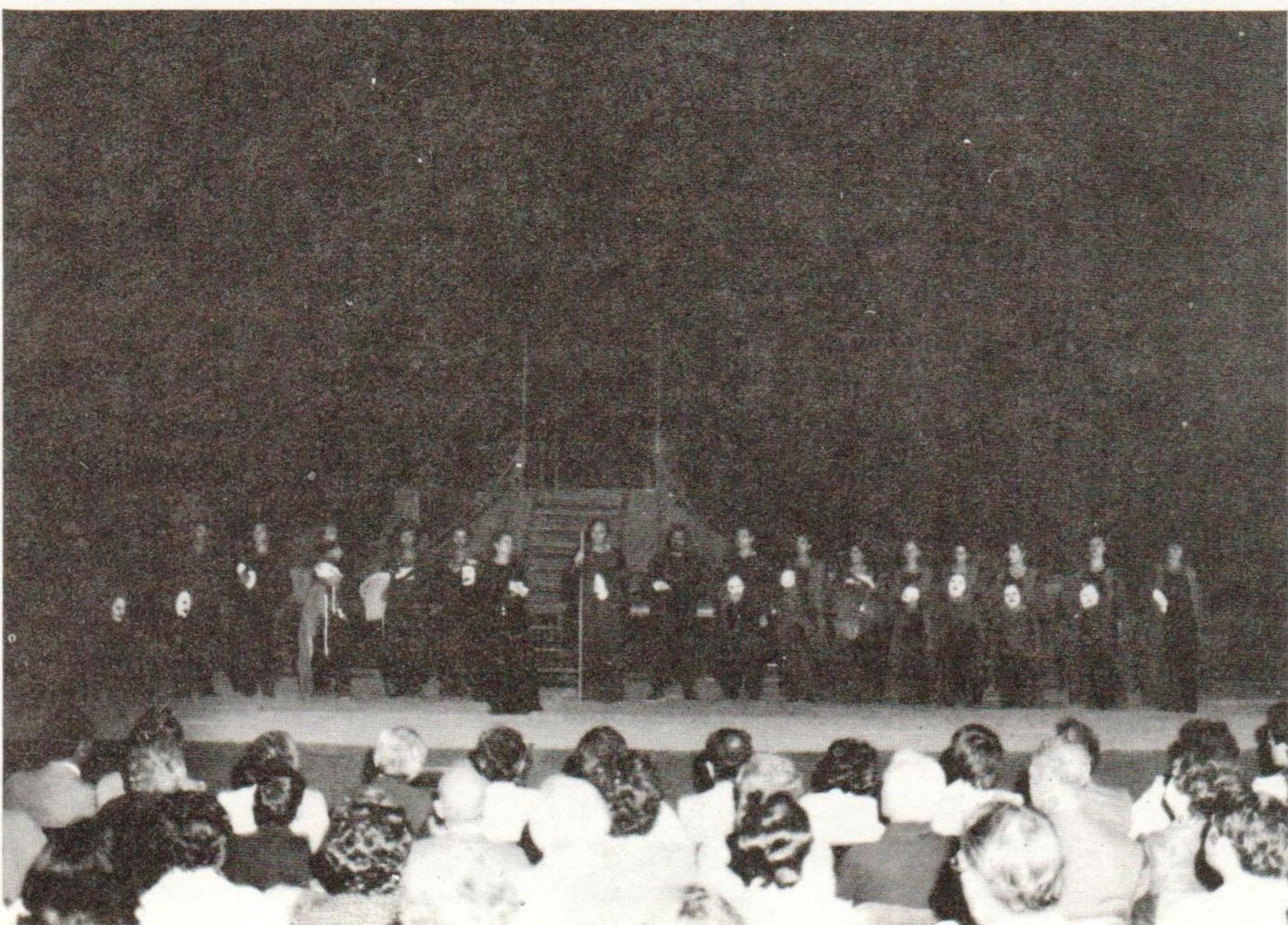
Έκπροσώπους ΑΕ. Τσιμέντων ΤΙΤΑΝ

ΑΙΣΧΥΛΕΙΑ 1979. Ἀρχαιολογικός χώρος Ἐλευσίνας.
Αἰσχύλου: ΠΕΡΣΕΣ, ἀπό τό Κ.Θ.Β.Ε. – Κυριακή 19/8/79

Κ.Θ.Β.Ε «ΠΕΡΣΕΣ» Κυριακή 19-8-79

Αίσχύλεια 1979. «ΦΟΙΝΙΣΣΕΣ». Ὑπό τοὺς «Δεσμούς» τῆς κυρίας Ὑσπασίας Παπαθανασίου. Κυριακή 2-9-79 στὸν ἀρχαιολογικὸ χῶρο ἐλευσίνας.

«ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΕΣ» από τόν θίασο Μίνου Βολανάκη.

«ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΟΥΣΕΣ» από τόν θίασο Μίνου Βολανάκη.
Κυριακή 26-8-79 στόν 'Αρχαιολογικό χῶρο 'Ελευσίνας

Ἀπόφαση τοῦ Δημ. Συμβουλίου Ἐλευσίνος

Τό Δημοτικό Συμβούλιο Ἐλευσίνος στήν συνεδρίασή του τῆς 13ης Ἰουνίου 1980, παρουσία καί τοῦ Δημάρχου Μιχαήλ Λεβέντη,

Ἀποφάσισε ὁμόφωνα

Συμφωνεῖ μέ τήν εἰσήγηση τοῦ Προέδρου καί ἀνακηρύσσει τόν Καθηγητή καί Πρόεδρο τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν κ. Γεώργιο Μυλωνᾶ καί τόν Ἀρχιτέκτονα - ἀρχαιολόγο κ. Ἰωάννη Τραυλό ἐπίτιμους δημότες τῆς πόλεως Ἐλευσίνος γιά τίς προσφερθεῖσες ὑπηρεσίες τους στήν ἀνάδειξη καί προβολή τῶν Ἀρχαιοτήτων τῆς πόλεώς μας, ὅπως εἰδικότερα ἀναφέρεται στήν εἰσήγηση.

Ἀπονέμει σ' αὐτούς τό χρυσό μετάλλιο τῆς πόλεως καί ἀποφασίζει ἡ ἀπονομή τῶν τιμητικῶν αὐτῶν διακρίσεων νά γίνει σέ εἰδική τελετή στήν αἴθουσα τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τήν 24ην Αὐγούστου 1980, ἡμέρα ἐνάρξεως τῶν ἐφετεινῶν Αἰσχυλείων.

Νά ἐπακολουθήσει δέ πρός τιμήν τους καί σχετική δεξίωση μετά τό πέρας τῆς Ὁρέστειας.

Ἐξέδωκε τήν ἀριθ. 77/80 ἀπόφαση.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΔΗΜ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΤΑ ΜΕΛΗ

ΑΛΚ. ΜΑΡΟΥΓΚΑΣ
Γ. ΜΑΡΟΥΓΚΑΣ
Β. ΔΙΑΣΑΚΟΣ
ΧΡ. ΣΠΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ι. ΚΑΝΑΚΗΣ
ΧΡ. ΚΑΛΑΤΖΑΚΟΣ
ΑΝ. ΜΟΥΡΙΚΗΣ
ΧΡ. ΚΟΛΙΖΕΡΑΣ

Ἡ ἐπιστολή πρὸς τὸν κ. Γ. Μυλωνᾶ

ΔΗΜΟΣ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

Ἀριθ. Πρωτ. : 4505

Ἐλευσίνα 27 Ἰουνίου 1980

Πρὸς

Τὸν Ἀξιότιμο

κ. Γεώργιο Μυλωνᾶ

Πρόεδρο τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

ΑΘΗΝΑ

Ἀξιότιμε Κύριε Πρόεδρε,

Μέ τήν παροῦσα ἐπιστολή θέλουμε νά σᾶς γνωρίσουμε τήν ὁμόφωνη ἀπόφαση 77/80 τῆς 13-6-80 τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου τῆς πόλεώς μας, κατὰ τήν ὁποία:

Ἀνακηρύσσεσθε σεῖς καθὼς καί ὁ κ. Τραυλός ἐπίτιμοι δημότες τῆς πόλεως τῆς Ἐλευσίνος γιά τίς προσφερθεῖσες ὑπηρεσίες σας στήν ἀνάδειξη καί προβολή τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς πόλεως, ὅπως εἰδικότερα ἀναφέρονται στήν εἰσήγηση τοῦ Προέδρου τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου.

Ἀπεφασίσθη νά σᾶς ἀπονεμηθῇ τό χρυσό μετάλλιο τῆς πόλεως.

Ἡ ἀπονομή τῶν τιμητικῶν αὐτῶν διακρίσεων θά γίνει σέ εἰδική τελετή στήν αἴθουσα τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἐλευσίνος τήν 7 μ.μ. τῆς 24ης Αὐγούστου 1980, ἡμέρα ἐνάρξεως τῶν ἐφετινῶν Αἰσχυλείων.

Μετά τήν τελετή νά παρακολουθήσουν οἱ τιμώμενοι καί οἱ προσκεκλημένοι τήν παράσταση τῆς «ΟΡΕΣΤΕΙΑΣ» πού θά παιχθῇ ἀπό τό Θέατρο Τέχνης τοῦ κ. Καρόλου Κούν στόν ἀρχαιολογικό χῶρο τῆς Ἐλευσίνος.

Θά ἐπακολουθήσει δεξίωση πρὸς τιμὴν σας μετά τό πέρας τῆς παραστάσεως τῆς «ΟΡΕΣΤΕΙΑΣ».

Μέ τήν εὐκαιρία αὕτη κ. Πρόεδρε, θά θέλαμε νά σᾶς παρακαλέσουμε νά μᾶς μιλήσετε μέ θέμα σχετικό μέ τήν ἱστορία τῆς Ἐλευσίνας καί τῆς πολιτιστικῆς κληρονομιάς πού ἐκπροσωπεῖ.

Μετά τιμῆς

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΛΕΒΕΝΤΗΣ

Καί ἡ ἀπάντηση πρὸς τὸν Δῆμο ᾽Ελευσίνο

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Μυκῆναι τῇ 12ῃ ᾽Ιουλίου 1980

᾽Αξιότιμον Κον Μιχαήλ Λεβέντην
Δήμαρχον ᾽Ελευσίνο

᾽Αξιότιμε Κύριε Δήμαρχε,

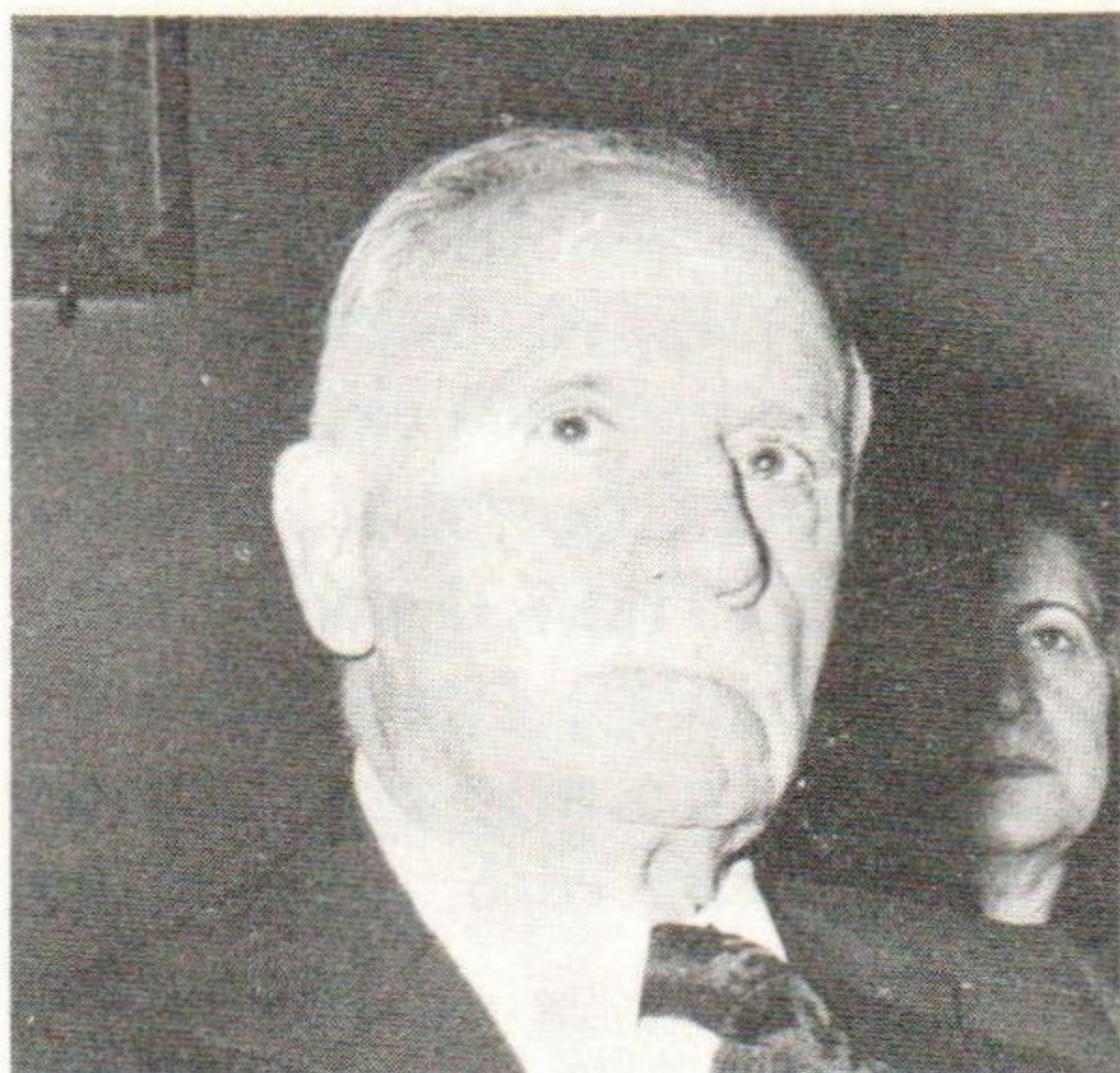
Σᾶς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας, τόσον ὑμᾶς ὅσον καὶ τὰ ἀξιότιμα Μέλη τοῦ Συμβουλίου σας, διὰ τὰς τιμητικὰς διακρίσεις τὰς ὁποίας εἵχατε τὴν καλωσύνην νὰ ψηφίσετε δι' ἐμέ. Μοῦ προκάλεσαν πραγματικὴν συγκίνησιν διότι γιὰ τόσα χρόνια εἰργάσθην στήν ᾽Ελευσίνα καὶ πολὺ περισσότερα ἀκόμη προσπάθησα νὰ ἀναβιώσω τὴ δόξα της καὶ νὰ τὴν ἀπαλλάξω ἀπὸ τὰς ἀναληθείας πού τὴν βαρύνουν.

᾽Αποδέχομαι μὲ εὐγνωμοσύνην τὴν τιμὴν πού μοῦ δώσατε καὶ μὲ χαρὰ προσβλέπω πρὸς τὴν 24ην Αὐγούστου πού θὰ εἶμαι μαζί σας στὰ Αἰσχύλεια. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τιμητικὴ πρόσκλησι νὰ ὁμιλήσω γιὰ τὴν ᾽Ελευσίνα τὴν βραδυὰ ἐκείνη καὶ θὰ τό κάμω εὐχαρίστως.

Καὶ πάλιν μὲ πολλὰς εὐχαριστίας πρὸς ὑμᾶς προσωπικῶς κ. Πρόεδρε καὶ πρὸς τὸ Συμβούλιόν σας, διατελῶ.

Ὅλως ὑμέτερος
Γ. Ε. ΜΥΛΩΝΑΣ

Βιογραφικό Σημείωμα του κ. Γ. Μυλωνά Προέδρου της 'Ακαδημίας 'Αθηνών

Ο Γεώργιος Μυλωνάς γεννήθηκε στη Σμύρνη της Μικράς 'Ασίας στις 9 Δεκεμβρίου του 1898. Τελείωσε την Εύαγγελική Σχολή Σμύρνη και τό 'Αμερικανικό Κολλέγιο.

Από τό 1919 φοίτησε στο 'Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο της 'Αθήνας. Τό 1922 πήρε τό δίπλωμα του και τό 1927 ανακηρύχτηκε διδάκτωρ της φιλοσοφίας από τό 'ίδιο Πανεπιστήμιο.

Ως καθηγητής δίδαξε σέ πολλά Πανε-

πιστήμια της 'Αμερικής (Σικάγο, 'Ιλινόϊς, Ουάσιγκτον) στο Πανεπιστήμιο 'Αθηνών και στην 'Αμερικανική Σχολή Κλασικών Σπουδών στην 'Αθήνα.

Στή διάρκεια της σταδιοδρομίας του πήρε πολλές ύποτροφίες και χορηγίες για την πραγματοποίηση του έπιστημονικού του έργου και τιμήθηκε μέ τίς ακόλουθες διακρίσεις:

Τιμητικά διακρίσεις

Τακτικός καθηγητής τιμής ένεκεν Πανεπιστημίου 'Αθηνών, 1954.

'Εταῖρος, Institute for Advanced Study, Princeton, 1955, 1959, 1968.

'Αντεπιστέλλον μέλος 'Ακαδημίας 'Αθηνών, 1957. Τακτικό μέλος 1970.

Πρόεδρος του 'Αρχαιολογικού 'Ινστιτούτου της 'Αμερικής, 1957-1961.

'Επίτιμος Πρόεδρος του 'Ινστιτούτου, 1961.

'Επίτιμος διδάκτωρ νομικών έπιστημών (LL. D.), Ohio State University, 1959.

'Επίτιμος διδάκτωρ ανθρωπιστικών γραμμάτων (L.H.D.), Ohio Wesleyan University 1960.

'Επίτιμος διδάκτωρ ανθρωπιστικών γραμμάτων (L.H.D.), Southern Illinois University, 1960.

Μέλος της American Academy of Arts and Sciences, 1961.

'Επίτιμος διδάκτωρ φιλοσοφίας Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης.

'Επίτιμος διδάκτωρ Γραμμάτων (Litt. D.) Washington University, 1970.

Πρόεδρος 'Ακαδημίας 'Αθηνών 1980.

'Ελληνικά παράσημα:

Σταυρός των Ταξιαρχών του Β. Τάγματος Γεωργίου του Α', 1955.

Σταυρός των 'Ανωτέρων Ταξιαρχών του Β. Τάγματος του Φοίνικος, 1965.

Χρυσούν Μετάλλιον, 'Αρχαιολογικού 'Ινστιτούτου 'Αμερικής, 1970.

Κοινοτικά τιμαί:

Δεκέμβριος 1957: Τιμής ένεκεν του άπενεμήθη ή χρυσή κλείς της πρωτεύουσας των ΗΠΑ, της πόλεως Washington D, C.

'Επίτιμος δημότης της κοινότητος Μυκηνών, 1966.

Διενήργησε ανασκαφές σέ διάφορα μέρη της 'Ελλάδας ('Ολυνθος, Πολύγυρος, 'Αγ. Κοσμάς, Μυκῆνες) και ιδιαίτερα στην 'Ελευσίνα από τό 1930.

Δημοσίευσε γύρω στίς 140 μελέτες, μεταξύ των όποιων συγκαταλέγονται σημαντικά βιβλία για τόν προϊστορικό οικισμό του 'Αγ. Κοσμά, για την 'Ολυνθο, για

Βιογραφικό σημείωμα Ι Τραυλοῦ

Τραυλός Ἰωάννης τοῦ Νικολάου. Ἀρχιτέκτων. Γεννήθηκε στό Ροστώβ Ρωσίας τόν Ἰανουάριο τοῦ 1908. Σπούδασε ἀρχιτεκτονική στό Ε.Μ. Πολυτεχνεῖο (δίπλωμα 1931) ἔγινε διδάκτωρ τῆς Σχολῆς ἀρχιτεκτόνων Ε.Μ.Π. (1956), καί ἐπίτιμος καθηγητής Ἀρχιτεκτονικῆς τῆς Ἀμερικανικῆς Σχολῆς Κλασσικῶν Σπουδῶν (1973) καί ἐπίτιμος Διδάκτωρ Πολυτεχνικῆς Σχολῆς Παν/μίου Θεσσαλονίκης (1974). **Διετέλεσε ἀρχιτέκτων τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Ἐλευσίνας ἀπό τό 1930 καί διευθυντής τῶν ἀνασκαφῶν τῆς Ἐλευσίνας ἀπό τό 1954**, ἀρχιτέκτων τῆς Ἀμερικανικῆς

Σχολῆς Κλασσικῶν Σπουδῶν (1935-73), καί μέλος τῆς ὁμάδας ἐργασίας συντηρήσεως τῶν μνημείων τῆς Ἀκροπόλεως καί τῆς Φιγαλείας (ἀπό τό 1875). Πῆρε μέρος σέ πολλές ἀνασκαφές στήν Ἑλλάδα, Κύπρο, Παλαιστίνη, ἔκανε ἀναστηλώσεις μνημείων (Στοά Ἀττάλου, θέατρα Σαλαμίνας καί Πάφου στή Κύπρο κ.ἄ. νεοκλασσικό ἀρχοντικό Βούρου στήν Ἀθήνα) καί μέ σχέδιά του ἔγιναν προπλάσματα ἀρχαιολογικῶν χώρων καί μνημείων (Ἀκρό-πολη, Ἀρχαία Ἀγορά, **Ἱερό Ἐλευσίνας** καί ἡ πόλη τῆς Ἀθήνας στά 1824).

Ἐγγραψε τά βιβλία «Πολεοδομική ἐξέλιξις τῶν Ἀθηνῶν» (1960, ἔπαθλο «PURFINA» τῆς ὁμάδας τῶν Δώδεκα») Νεοκλασσική Ἀρχιτεκτονική στήν Ἑλλάδα (1967) BILDLEXIKON ZUR TOPOGRAPHIE DES ANTIKEN ATHEN 1971 (Βραβεῖο Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν), ATHENES AU FIL DU TEMPS» (1972), 60 περίπου ἄρθρα καί συνέταξε μέ ἀνάθεση τοῦ Ὑπουργείου Δημοσίων Ἔργων τό Ἀρχεῖο ἀρχαίων, μεσαιωνικῶν καί νεωτέρων μνημείων Ἀττικῆς, Μεγαρίδος καί τῶν νήσων Αἰγίνης καί Σαλαμίνας καθώς καί ἀρχαιολογική μελέτη γιά τήν περιοχή τῆς Πλάκας, εἶναι μέλος τῆς Ἑταιρίας Βυζαντινῶν Σπουδῶν, τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, τοῦ Γερμανικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Ἰνστιτούτου, τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρείας κ. ἄ. Πῆρε μέρος καί ἔκανε ἀνακοινώσεις σέ πολλά Ἑλληνικά καί διεθνή συνέδρια, τιμήθηκε μέ χρυσό Σταυρό Τάγματος Φοίνικος (1956), Σταυρό Ἀνωτέρων Ταξιαρχῶν Τάγματος Φοίνικος (1965) κ.ἄ. καί ὁ δῆμος τῶν Ἀθηναίων τόν ἀνακήρυξε «Ἀξιον τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν».

Ἀθήνα, 28 Ἰουλίου, 1980

τό Ταφικό Κύκλο τῶν Μυκηνῶν καί τήν Μυκηναϊκή θρησκεία.

Ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν οἱ μελέτες καί τά βιβλία του γιά τό Νεκροταφεῖο καί τό Ἱερό τῆς Ἐλευσίνας.

**ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΕ ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ
ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ
ΑΠΟ ΤΑ ΠΡΟ-ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ.**

- 1) Ἡ ἐπιτροπή διοργανώσεως τῶν Αἰσχυλείων 1979 προκηρύσσει διαγωνισμό με 3 χρηματικά βραβεῖα 200.000 δρχ. τό α, 100.000 δρχ. τό β καί 50.000 δρχ. τό γ γιά τά καλύτερα ἔργα ποῦ δέν ἔχουν ἐκδοθεῖ γιά τήν «Ἱστορία τῆς Ἑλευσίνας ἀπό τά προϊστορικά χρόνια μέχρι τή σύγχρονη ἐποχή.
- 2) Ἡ συγγραφή θά ἔχει τόν χαρακτήρα ἐπιστημονικῆς συγγραφῆς συνταγμένης μέ βάση τίς πηγές (φιλολογικές, ἐπιγραφικές, ἀρχαιολογικές, ἀρχειακές, νομισματικές κ.ἄ.) Οἱ πηγές πρέπει νά μνημονεύονται ρητά στήν ἀνάλογη θέση τῆς συγγραφῆς, ἐπίσης ρητά πρέπει νά ἀναφέρονται οἱ γνώμες τῶν νεωτέρων ἐρευνητῶν μέ ἀκριβεῖς παραπομπές. Τελικά θά παρατίθενται ἀνακεφαλαίωση τῆς ὅλης βιβλιογραφίας καί πίνακας ὀνομάτων καί πραγμάτων.
Ἱστορικά ζητήματα γειτονικῶν τόπων ἢ γενικά σχετικά μέ τό κύριο θέμα τῆς συγγραφῆς πρέπει νά ἐξετάζονται συντομώτατα.
- 3) Τά ἔργα πρέπει νά ἔχουν ἔκταση περίπου 150 σελίδων γραφομηχανῆς κοινῶν διαστάσεων.
- 4) Τά ἔργα θά εἶναι γραμμένα σέ ἀπλῇ δημοτική γλῶσσα.
- 5) Ἡ ὑποβολή τῶν ἔργων πρέπει νά γίνει σέ ἐπτά δακτυλογραφημένα καί συρραμμένα ἀντίγραφα ἀνώνυμα, μέ κάποια ἐπιγραφή (ρητό) σάν ἐνδειξη, χωρίς νά φαίνεται ἀπό τό κείμενο ἢ ἄλλοῦ τό πρόσωπο τοῦ συγγραφέα. Μέσα σέ φάκελλο ἀδιαφανῇ καί καλά σφραγισμένο, πάνω στόν ὁποῖο νά ἀναγράφεται ἡ ἴδια ἐπιγραφή, νά ὑπάρχει σημείωμα μέ τό ὄνομα, τό ἐπώνυμο καί τήν ἀκριβῇ διεύθυνση τοῦ συγγραφέα.
- 6) Προθεσμία ὑποβολῆς τῶν ἔργων μέχρι τῆς 31ης Αὐγούστου 1980.
- 7) Ὁ ἴδιος συγγραφέας δέν μπορεῖ νά ὑποβάλει τό ἴδιο ἔτος, τό ἔργο του σέ ἄλλο διαγωνισμό.
- 8) Ἡ Ἑπιτροπή διοργανώσεως Αἰσχυλείων ἀναλαμβάνει νά ἐκτυπώσει μέ ἑξοδά της τό ἔργο ποῦ θά λάβει τό πρῶτο βραβεῖο.
- 9) Τά ἔργα θά κριθοῦν ἀπό ἐπταμελῆ κριτική ἐπιτροπή ἡ ὁποία θά ἀποτελεῖται ἀπό τούς α) κ. Λαμπρινουδάκη, Καθηγητή τῆς Β' Αρχαιολογικῆς Ἑδρας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, β) κ. Μυλωνά, Ἀκαδημαϊκό - Ἀρχαιολόγο, γ) κ. Σκιαδά, Καθηγητή Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλολογίας τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, δ) κ. Σφυρόερα, Καθηγητή τῆς Ἱστορίας Μέσων καί Νεωτέρων Χρόνων τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ε) κ. Τραυλό, Ἀρχιτέκτονα - Ἀρχαιολόγο καί στ) τά μέλη τῆς Ἑπιτροπῆς Αἰσχυλείων Μιχ. Λεβέντη - Δήμαρχο Ἑλευσίνος καί Δημ. Θεοδώρου - Καθηγητή φιλολογίας - Πρόεδρο Δ.Σ. Ἑλευσίνος.

Κάρολος Κούν - Θανάσης Βαλτινός

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΕΣΤΕΙΑ

‘ Η Τριλογία

Ξέρουμε πώς γιά νά πάρει μέρος στούς δραματικούς αγῶνες πού γίνονταν δύο φορές τό χρόνο στήν Ἀθήνα, κάθε τραγικός ποιητής ἔπρεπε νά παρουσιάσει τρεῖς τραγωδίες καί ἓνα σατυρικό δράμα. Ἐάν καί τά τέσσερα αὐτά ἔργα παίζονταν στίς γιορτές τοῦ Διονύσου τό ἓνα πίσω ἀπό τό ἄλλο, σέ μιά μέρα, ἀρχίζοντας ἀπό τό πρωί, δέν ἦταν καθόλου ὑποχρεωτικό νά ἀποτελοῦν τό ἓνα συνέχεια τοῦ ἄλλου, οὔτε κἀν οἱ ὑποθέσεις τους νά εἶναι παρμένες ὅλες ἀπό τόν ἴδιο μυθολογικό κύκλο. Καί πραγματικά, σέ πολλές ‘τριλογίες’ (ἢ τετραλογίες) πού μᾶς εἶναι γνωστές, κάθε ἔργο εἶναι ἀνεξάρτητο, τουλάχιστον ἀπό τήν ἀποψη τῆς ὑπόθεσης. Ἦταν ὥστόσο φυσικό ἓνας μέγας δραματουργός σάν τόν Αἰσχύλο νά θελήσει κάποτε νά δέσει σέ μίαν ἐνότητα τουλάχιστο τά τρία τραγικά ἔργα, παρουσιάζοντας διαδοχικά ἐπεισόδια ἀπό τόν ἴδιο μῦθο: οἱ δομικές του δυνατότητες πολλαπλασιάζονταν ἔτσι, καί ἡ ὅλη κατασκευή ἀποκτοῦσε μνημειακό χαρακτήρα. Τέτοια εἶναι ἡ περίπτωση τῆς Ὀρέστειας, πού μάλιστα εἶναι καί ἡ μόνη ‘τριλογία’ πού μᾶς σώζεται ἀκέρια - τό χαμένο σήμερα σατυρικό της δράμα, ὁ «Πρωτεύς», φαίνεται νά σχετιζόταν μέ τήν ἐπιστροφή τῶν Ἀτρειδῶν (τοῦ Μενέλαου) ἀπό τόν Τρωικό πόλεμο, ὅμως ὄχι ἄμεσα μέ τήν ὑπόθεση τῆς Ὀρέστειας.

‘ Η σύνθεση

Ὁ μνημειακός χαρακτήρας πού ἀναφέραμε γίνεται πάνω ἀπ’ ὅλα φανερός στή δομή τῆς τριλογίας. Ἡ κατάρα τοῦ Θυέστη βαραίνει πάνω στό σπίτι τῶν Ἀτρειδῶν καί προκαλεῖ μίαν ἀλυσιδωτή σειρά ἀπό ἐγκλήματα, πού ὅμως δέν εἶναι ἐγκλήματα, ἀπό τήν ἀποψη ὅτι ὁ καθένας δράστης, δίκαια ἢ ἀδίκαια (ὅμως τί

Μελίνα Μερκούρη

εἶναι δίκαιο καί τί ἄδικο;), πιστεύει πώς πρέπει νά σκοτώσει, ἢ τουλάχιστο νιώθει πώς δέν μπορεῖ νά κάνει ἄλλιως.

Στόν **ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΑ** ἡ Κλυταιμνήστρα προετοιμάζει μέ τή βοήθεια τοῦ Αἰγισθοῦ καί ἐκτελεῖ τό φόνο τοῦ ἄντρα της, τοῦ ᾽Αγαμέμνονα, καί τῆς Κασσάνδρας. Στίς **ΧΟΗΦΟΡΕΣ** ὁ γῆς τοῦ ᾽Αγαμέμνονα, ὁ ᾽Ορέστης, προετοιμάζει μέ τή βοήθειά τῆς ἀδελφῆς του, τῆς ᾽Ηλέκτρας, καί ἐκτελεῖ τό φόνο τῆς μητέρας του καί τοῦ Αἰγισθοῦ.

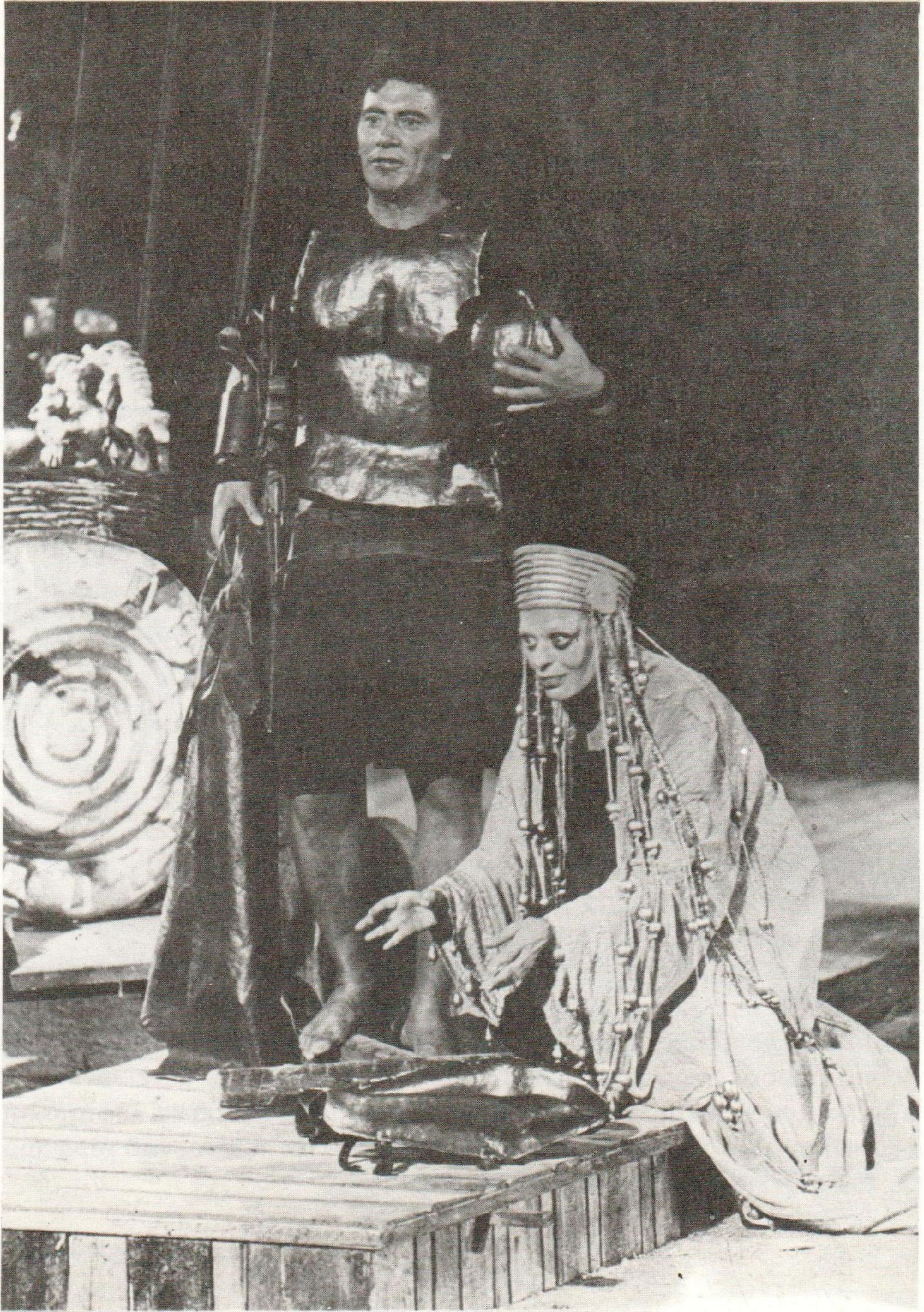
᾽Ο θεληματικός παραλληλισμός ἀνάμεσα στίς δύο πρῶτες τραγωδίες ἐκδηλώνεται πολλαπλά: ἡ προσποιητή ἀγαλίαση τῆς Κλυταιμνήστρας στή θριαμβική ὑποδοχή, ὅταν παγιδεύει τόν ᾽Αγαμέμνονα, ἀντιστοιχεῖ στή δίκοπη χαρά πού θά νιώσει ἀπό τήν ψεύτικη εἶδηση γιά τό θάνατο τοῦ ᾽Ορέστη, ὅταν πιά θά παγιδεύεται κι αὐτή μέ τή σειρά της. ᾽Ακόμα καί ὁ Αἰγισθος, ὁ γιός τοῦ Θυέστη, πού μεγάλωσε ἐξόριστος στά ξένα καί τώρα ἔχει ἔρθει ζητῶντας ἐκδίκηση, θυμίζει μέ τή μοίρα του τόν ᾽Ορέστη, πού φυγάδας γυρίζει πίσω κι αὐτός γιά ἓνα διάστημα, νά ἐκδικηθεῖ γιά τό σκοτωμό τοῦ πατέρα του.

᾽Ετσι συζυγοκτονία καί μητροκτονία παραλληλίζονται καί ἰσοζυγιάζουν στά δύο πρῶτα δράματα, γιά νά ἀπομείνει στό τέλος, βαριά κριματισμένος ὁ ᾽Ορέστης, τελευταῖος κρίκος στήν ἀλυσίδα τῶν ἀντεκδικήσεων καί μόνος πιά φορέας τῆς πατρογονικῆς κατάρας. Τό τρίτο δράμα, οἱ **ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ**, ἀκολουθεῖ ἀποκλειστικά τόν ἄξονα τῆς δικῆς του μοίρας. ᾽Από τούς Δελφούς, ὅπου βρέθηκε κυνηγημένος ἀπό τίς ᾽Εριννύες, θά καταφύγει στήν ᾽Αθήνα, ζητῶντας τή λύτρωση πού δέν ἔστερξε νά τοῦ προσφέρει ὁ ᾽Απόλλωνας. ᾽Εκεῖ, στόν ᾽Αρειο Πάγο, ἀνθρώπινη καί θεϊκή μαζί δικαιοσύνη θά τόν ἀπαλλάξει ἀπό τό κρίμα - καί οἱ ᾽Εριννύες, ὡς Εὐμενίδες πιά, θά δεχτοῦν τή λατρεία πού τούς προσφέρουν ἡ ᾽Αθήνα καί οἱ ᾽Αθηναῖοι.

Αὐτή ἡ «λύση», πού καταξιώνει ἀθηναϊκοὺς θεσμούς καί λατρεῖες εἶναι, τό ξέρουμε, χαρακτηριστική γιά τόν Αἰσχύλο. Τήν ἐποχή πού ἡ ᾽Αθήνα σφυρηλατεῖ τήν πολιτική καί πολιτιστική κυριαρχία της, πρὶν ἀκόμα ἡ γενιά τῶν Μαραθωνομάχων νά ἀποσυρθεῖ ἀπό τό προσκήνιο, ὁ Αἰσχύλος, πού καί ὁ ἴδιος πολέμησε στό Μαραθῶνα, στήνει μνημεῖα στοὺς παλιούς ἀθηναϊκοὺς θεσμούς, μνημεῖα λόγου, ὄχι κατώτερα ἀπό τά μαρμάρινα πού ἄξιοι ἐπίγονοι θά στήσουν ἐπάνω στό λόφο τῆς ᾽Ακρόπολης. ᾽Ισως αὐτή ἡ γενική διαπίστωση νά εἶναι πιό σημαντική γιά τή γενετική ἐρμηνεία τῆς ᾽Ορέστειας ἀπό ἄλλους, σωστοὺς, συσχετισμοὺς τοῦ ἔργου μέ σύγχρονά του ἱστορικά γεγονότα, ὅπως ὁ περιορισμός τῶν δικαιοδοσιῶν τοῦ ᾽Αρείου Πάγου καί ἡ ἀθηναϊκή συμμαχία μέ τό ᾽Αργος.

᾽Η παράσταση

᾽Ακούστηκε συχνά ὅτι ἡ ᾽Ορέστεια εἶναι ἴσως τό μεγαλύτερο ἐπίτευγμα τῆς ἀνθρώπινης διανόησης ὅμως αὐτός ὁ λόγος εἶναι τριμμένος, καί ἀφορᾷ πάνω ἀπ' ὅλα τό κείμενο τῆς τριλογίας - ἐκφραστικούς τρόπους, δομή καί νοήματα - ὅπως τά μελέτησαν καί τά μελετοῦν αἰῶνες τώρα οἱ φιλόλογοι καί οἱ ἱστορικοὶ τοῦ πνεύματος. ᾽Ωστόσο, τό θεατρικό ἔργο καταξιώνεται στήν παράσταση, καί γιά τήν παράσταση τοῦ 458 π.Χ., τότε πού ὁ ἴδιος ὁ ποιητής, ὅπως συνηθίζοταν τήν κλασική ἐποχή, ἀνέβασε τό ἔργο του στό θέατρο τοῦ Διονύσου, κάτω ἀπό τήν

Μερκούρη - Καλαβρούζος

Ἡ Ἀκρόπολη, δὲν ξέρουμε πολλά πράγματα. Ἐχει βέβαια σημασία ὅτι οἱ κριτές τῶν δραματικῶν ἀγώνων τοῦ ἔδωσαν τό πρῶτο βραβεῖο· ἴσως ὅμως ἀποκαλυπτικότερο ἀπὸ θεατρικὴ ἄποψη νά εἶναι ἓνα ἀνέκδοτο πού περιέχεται στήν ἀρχαία βιογραφία τοῦ ποιητῆ. Ἐκεῖ διαβάζουμε ὅτι στήν παράσταση τῶν Εὐμενίδων ὁ Αἰσχύλος «ὅρισε οἱ Ἑριννύες τοῦ χοροῦ νά βγοῦν στήν ὀρχήστρα διαδοχικά, σέ μικρές ομάδες· καί ἦταν τόση ἡ ἐκπληξη τοῦ πλήθους (ἀπό τό φοβερό θέαμα), ὥστε τά μικρά παιδιά λιποθύμησαν καί οἱ ἔγκυες ἀπόβαλαν»! Ἡ ἀγάπη τοῦ Τραγικοῦ γιά ἐντυπωσιακά σκηνικά εὐρήματα μᾶς εἶναι καί γενικότερα γνωστή. Ὁ ἴδιος ἀνώνυμος βιογράφος σημειώνει πῶς «πρῶτος ὁ Αἰσχύλος.... στόλισε τή σκηνή καί ἔκανε τό ἀκροατήριον νά σαστίσει ἀπό τή λαμπρότητα τοῦ θεάματος - ζωγραφισμένα σκηνικά, μηχανικά μέσα, βωμοί καί τάφοι, σάλπιγγες, φαντάσματα νεκρῶν, Ἑριννύες - σκεπάζοντας τοὺς ὑποκριτές μέ φαρδομάνικα καί ροῦχα πού τοὺς ἔδιναν ὄγκο, ψηλώνοντάς τους μέ μεγαλύτερους κοθόρνους».

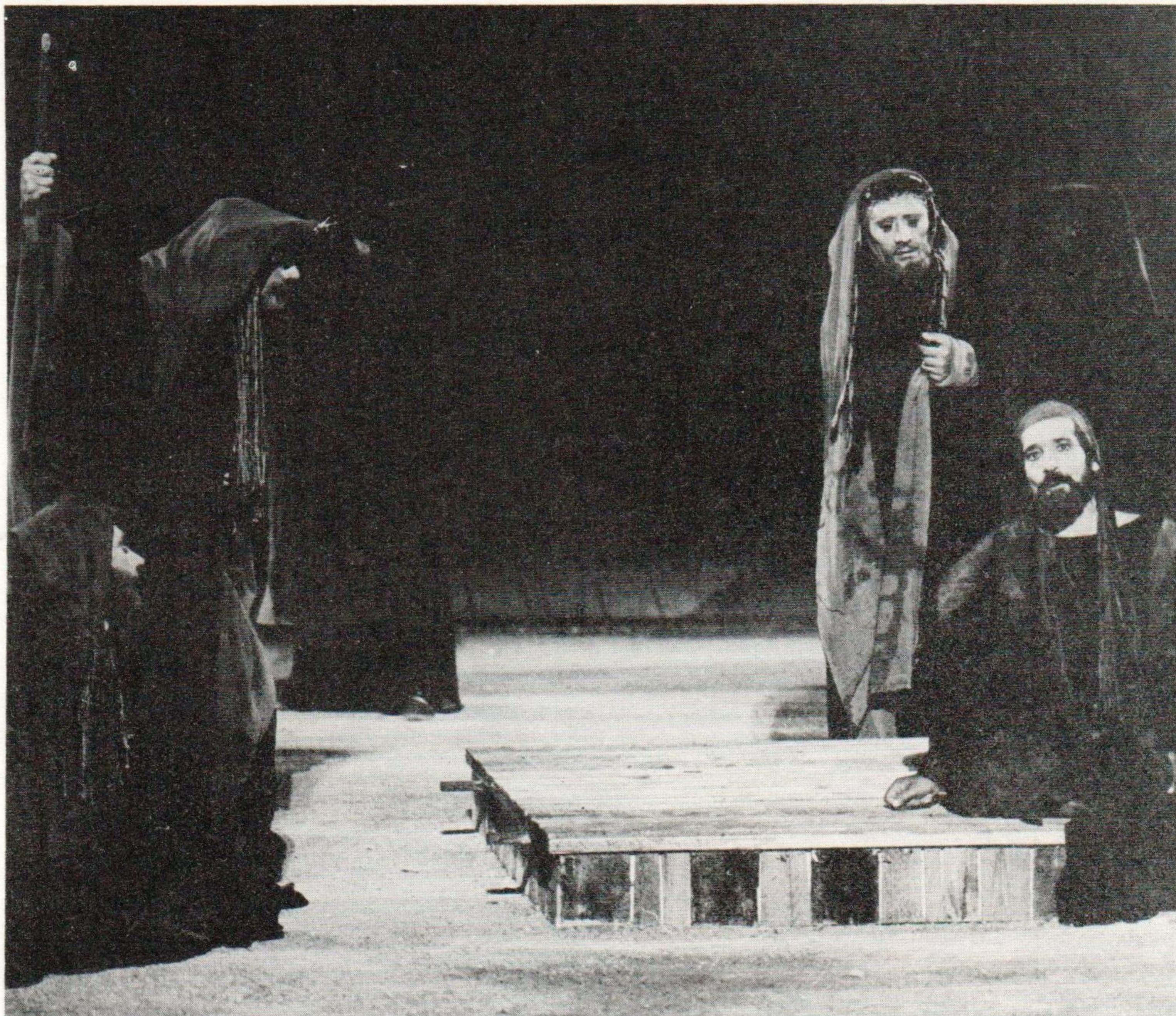
Ὅλα αὐτά τά στοιχεῖα μποροῦν καί σήμερα νά ἀξιοποιηθοῦν σέ μιά παράσταση· ὅμως εὐκόλα καταλαβαίνουμε ὅτι κάθε προσπάθεια τό ἀρχαῖο δράμα νά σκηνοθετηθεῖ ὅπως ἦταν στήν ἐποχὴ του θά ἦταν μάταιη ὅσο καί ἄσκοπη. Μάταιη θά ἦταν, γιατί, παρόλη τή φιλολογικὴ γνώση πού συσσωρεύτηκε, εἶναι ἀδύνατο νά στηθεῖ μιά παράσταση ἀντίγραφο τῆς αὐθεντικῆς ὅσο μᾶς λείπουν, δίπλα σέ πλήθος λεπτομέρειες, στοιχεῖα σημαντικά, ὅπως ἡ μουσική, ἡ χορογραφία καί τό ὑποκριτικὸ ὕφος. Καί ἀκόμα ἄσκοπη, γιατί τό ἴδιο θεατρικὸ φαινόμενο δὲν φέρνει τό ἴδιο αἰσθητικὸ ἀποτέλεσμα, ὅταν ἀλλάξουν τά ἱστορικὰ δεδομένα. Ἡ πολιτιστικὴ ὕφή, οἱ κοινωνικὲς συνθῆκες, ἡ ἀνθρώπινη γνώση, ἡ θρησκευτικότητα καί τόσα ἄλλα, μετασχηματίζονται μέ τόν καιρό, καί ὁ μετασχηματισμὸς τους ἀλλοιώνει ἀνεπανόρθωτα ἓναν πολὺ σημαντικὸ παράγοντα καί μέτοχο τῆς παράστασης: τό ἀκροατήριον.

Εἴμαστε ἔτσι ἐμεῖς οἱ θεατές, πρῶτα ἀπ' ὅλα, πού ἔχουμε ἀνάγκη κάποιος νά μᾶς ἐρμηνέψει τό ἀρχαῖο ἔργο (ὅπως τὴ γλῶσσα ἔτσι καί τὴ θεατρικὴ του οὐσία ὁλόκληρη), ἂν εἶναι νά τό δοῦμε καί νά τό δεχτοῦμε ὄχι ὡς μουσειακὸ ἔκθεμα, ἀλλὰ ὡς ζωντανό ἔργο τῆς τέχνης τοῦ θεάτρου. Αὐτὸ προσπάθησαν πάλι τούτῃ τῇ φορά νά κάνουν ὁ Κάρολος Κούν καί οἱ συνεργάτες του.

Τό θέατρο Τέχνης ἔχει παράδοση στήν ἐρμηνεία τοῦ ἀρχαίου δράματος. Μακριὰ ἀπὸ κάθε ἀκαδημισμό ἢ νατουραλισμό, ὁ Κ. Κούν συνηθίζει νά σκηνοθετεῖ παραστάσεις, ὅπου τό ἀρχαῖο ἔργο μετασχηματίζεται βέβαια, γιά νά γίνει πάλι προσιτό, ὅμως δὲν φορτώνεται μέ στοιχεῖα ξένα, καί κυρίως δέ χάνει κανένα ἀπὸ τὰ βασικά του χαρακτηριστικά: κρατᾷ τὴν κλασικὴ του διαύγεια καί λιτότητα, τὴν ἀρμονικὴ συζυγίαν τῆς μορφῆς μέ τό περιεχόμενο, τὸν τελετουργικὸ χαρακτήρα πού τό συνδέει μέ τὴ θρησκεία καί μέ τὴ ζωὴ.

Θά δοῦμε.

ΦΑΝΗΣ ΚΑΚΡΙΔΗΣ

Γιώργος Λαζάνης

Μάγια Λυμπεροπούλου

Χορός

Μίμης Κουγιουμτζής Ρένη Πιπτάκη

ΑΙΣΧΥΛΟΥ
ΟΡΕΣΤΕΙΑ

Σκηνοθεσία :	ΚΑΡΟΛΟΣ ΚΟΥΝ
Μετάφραση :	ΘΑΝΑΣΗΣ ΒΑΛΤΙΝΟΣ
Σκηνικά - Κοστούμια :	ΔΙΟΝΥΣΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ
Μουσική :	ΜΙΧΑΛΗΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΙΔΗΣ
Βοηθός Σκηνοθέτη :	ΓΙΩΡΓΟΣ ΑΡΜΕΝΗΣ
Κίνηση χορού :	ΜΑΡΙΑ ΚΥΝΗΓΟΥ - ΦΛΑΜΠΟΥΡΑ
Φωτισμοί :	ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΡΥΔΗΣ - ΦΟΥΞ

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ

Φρουρός :	ΚΩΣΤΑΣ ΤΣΑΠΕΚΟΣ
Κλυταιμήστρα :	ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ
Κύρηκας :	ΓΙΩΡΓΟΣ ΛΑΖΑΝΗΣ
Αγαμέμνων :	ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΛΑΒΡΟΥΖΟΣ
Κασσάνδρα :	ΜΑΓΙΑ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ
Αΐγισθος :	ΑΝΤΩΝΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΟΡΟΣ

Κορυφαῖοι :	ΑΝΤΩΝΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΣΤΑΣ ΤΣΑΠΕΚΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΕΓΑΪΤΗΣ ΧΑΡΗΣ ΣΩΖΟΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΗΓΑΣ ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΚΑΡΑΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ ΒΑΡΝΑΒΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΤΖΟΓΙΑΝΝΗΣ
-------------	--

Χορός : Χ. ΝΙΝΗΣ - Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ - Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ - Κ. ΒΑΝΤΖΟΣ -
Β. ΒΑΣΙΛΑΚΗΣ - Γ. ΚΡΑΝΑΣ - Κ. ΚΑΠΕΛΩΝΗΣ - Τ. ΠΑΠΑΜΑΤΘΑΙΟΥ -
Τ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ - Β. ΧΑΛΑΚΑΤΕΒΑΚΗΣ - Ν. ΣΑΚΑΛΙΔΗΣ

Στρατιῶτες : Τ. ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ - Γ. ΚΟΥΡΚΟΥΜΕΛΗΣ -
Φ. ΒΟΥΡΛΙΩΤΗΣ - Μ. ΧΑΤΖΙΔΑΚΗΣ

ΧΟΗΦΟΡΕΣ

Ορέστης :	ΜΙΜΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΗΣ
Πυλάδης :	ΒΑΡΝΑΒΑΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ
Ηλέκτρα :	ΡΕΝΗ ΠΙΤΤΑΚΗ
Πυλῶρς :	ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΚΑΡΑΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ
Δοῦλος :	ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΤΖΟΓΙΑΝΝΗΣ
Κύλισσα :	ΑΛΕΚΑ ΠΑΪΖΗ
Αἰγισθος :	ΑΝΤΩΝΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Κλυταιμήστρα :	ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ

ΧΟΡΟΣ

Πρῶτες Κορυφαῖες :	ΑΝΝΙΤΑ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΥ ΛΥΔΙΑ ΚΟΝΙΟΡΔΟΥ ΚΑΤΙΑ ΓΕΡΟΥ
Κορυφαῖες :	ΒΑΝΑ ΠΑΡΘΕΝΙΑΔΟΥ ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΕΡΚΕΝΤΑΛ ΙΩΑΝΝΑ ΓΚΑΒΑΚΟΥ
Χορὸς :	Μ. ΒΑΜΒΑΚΑ - Ο. ΔΑΜΑΝΗ - Ρ. ΒΑΣΙΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ - Τ. ΣΑΜΠΑΝΗ - Ε. ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ - Α. ΜΟΥΤΟΥΣΗ - Β. ΜΕΛΙΣΗΝΟΥ - Α. ΜΠΡΟΥΣΚΟΥ - Ε. ΤΣΑΜΠΟΔΗΜΟΥ - Ε. ΛΥΡΑ - Μ. ΓΑΛΑΤΗ - Χ. ΤΣΑΦΟΥ - Μ. ΚΑΤΣΙΑΔΑΚΗ,

ΕΥΜΕΝΙΔΕΣ

Πυθία :	ΑΝΝΙΤΑ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΥ
Ορέστης :	ΜΙΜΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΜΤΖΗΣ
Απόλλων :	ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ
Φάντασμα Κλυταιμήστρας :	ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ
Αθηνᾶ :	ΚΑΤΙΑ ΓΕΡΟΥ
Προπομπὸς :	ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΡΑΤΖΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΧΟΡΟΣ

Πρῶτες Κορυφαῖες :	ΜΑΓΙΑ ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΝΙΤΑ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΥ ΛΥΔΙΑ ΚΟΝΙΟΡΔΟΥ
Κορυφαῖες :	ΒΑΝΑ ΠΑΡΘΕΝΙΑΔΟΥ ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΕΡΚΕΝΤΑΛ ΙΩΑΝΝΑ ΓΚΑΒΑΚΟΥ
Χορὸς :	Μ. ΒΑΜΒΑΚΑ - Ο. ΔΑΜΑΝΗ - Ρ. ΒΑΣΙΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ - Τ. ΣΑΜΠΑΝΗ - Ε. ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΥ - Α. ΜΟΥΤΟΥΣΗ - Β. ΜΕΛΙΣΗΝΟΥ - Α. ΜΠΡΟΥΣΚΟΥ - Ε. ΤΣΑΜΠΟΔΗΜΟΥ - Ε. ΛΥΡΑ - Μ. ΓΑΛΑΤΗ - Χ. ΤΣΑΦΟΥ - Μ. ΚΑΤΣΙΑΔΑΚΗ

THE ORESTEIA

THE TRILOGY

We know that any tragedian who wished to enter one of the drama competitions held twice yearly in Athens had to submit three tragedies and one satyric drama. Although these plays were presented one after another at the festivals of Dionysos, all four of them being performed in a single day, starting in the morning, it was by no means "de rigueur" for each play to be a sequel to the one before, nor even for their plots all to be taken from the same mythological cycle. In fact, in many of the trilogies (or tetralogies) known to us today, each play is quite self-contained, at least as far as the plot is concerned. Nevertheless, it was only natural that sooner or later a great dramatist such as Aeschylus should wish to knit at least the three tragedies together into a single entity dealing with successive episodes of the same myth. This would give him much greater structural scope and allow him to build up the drama into a monumental edifice. That is exactly what he did with the Oresteia, which incidentally is the only trilogy to have survived in its entirety. It seems that the lost satyric drama "Proteus" which went with it, dealt with the return of the Atreidae (in this case Menelaos) from the Trojan War, but not directly with the subject matter of the trilogy.

STRUCTURE

It is in the structure of the trilogy that the monumentality mentioned above is most apparent. Thyestes' curse falls on the House of Atreus and starts a whole sequence of "crimes" which in one sense are not crimes at all, in that the perpetrator in each case genuinely believes, rightly or wrongly (but who knows what is right and what is wrong?), that it is his or her duty to kill, or at the very least that it is for him inevitable to do so.

In **Agamemnon** Clytaemnestra, with the aid of Aegisthos, plans and carries out the murders of her husband Agamemnon and Cassandra. In **The Libation - Bearers** Agamemnon's son Orestes, with the aid of his sister Electra, plans and carries out the murders of his mother and Aegisthos. The first two tragedies are full of intentional parallels: for example, Clytaemnestra's feigned rejoicing at the triumphal homecoming from the war, when she traps Agamemnon, is echoed at a later stage in the proceedings by her double-edged joy on receiving the false report of Orestes' death, when she is trapped in her turn. And the pattern running through the life of Aegisthos, Thyestes' son, who has grown up in exile and now returns to seek vengeance, is reminiscent of the life of Orestes, who also spends some years as a fugitive before coming home to avenge his father's death. Thus in the first two plays the killing of a husband and the killing of a mother are treated as parallel cases which balance each other. By the end of the second play Orestes is

left, heavily burdened with guilt, as the last link in the chain of reprisals and counter - reprisals and the sole successor to the curse laid on his house.

The third play, the **Eumenides**, follows the destiny of Orestes only. From Delphi, where he has gone to seek refuge from the Furies, he moves on to Athens in the hope of gaining the redemption that Apollo has refused him. There, on the hill of the Areopagus, he is absolved of his sin by a combination of human and divine justice; and the Furies - now appearing in their guise of Eumenides (Kindly Ones) - are conciliated by the promise that henceforth they will be held in honour by Athene and the Athenians.

This denouement, which served to hallow the origins of certain Athenian institutions and religious practices, is characteristic of Aeschylus, as we know. At the time when Athens was in the process of establishing her political and cultural supremacy, when the generation that fought at Marathon was still in the forefront of public affairs, Aeschylus, who had seen action at Marathon himself, was engaged in setting up memorials to old - established Athenian institutions in words, which were destined to be no less enduring than the memorials of marble erected some years later on the Acropolis. It may perhaps be more meaningful to attribute the genesis of the Oresteia to general considerations of this kind than to interpret it as an allegorical comment on contemporary events such as the narrowing of the jurisdiction of the Areopagus (the Athenian supreme court) or the alliance between Athens and Argos, however valid such historical correlations may be.

PERFORMANCE

It has often been said that the Oresteia is possibly "the greatest achievement of the human mind", but the phrase is a trite one and refers above all to the text of the trilogy - modes of expression, structure and connotations - in the light of centuries of textual study by classical scholars and humanists. However, the proof of a theatrical work is in the performance, and we do know a great deal about the original performance in 458 B.C., when Aeschylus, in accordance with the normal practice of the Classical period, produced the plays himself in the Theatre of Dionysos at the foot of the Acropolis. Obviously it is significant that the judges awarded him the first prize, but there is an anecdote in the anonymous ancient biography of Aeschylus which is perhaps more revealing from a theatrical point of view. According to this story, for the performance of the Eumenides "he gave instructions that the Furies in the chorus were to make their entrance into the orchestra in small groups, with a short interval between each group and the next; and such was the terror and suspense built up in the audience that children fainted and pregnant women miscarried". All in all, there is ample evidence indicating that the playwright had a predilection for spectacular tricks of stagecraft. To quote another passage from the same biography, "Aeschylus was the first... to use scenery and astound the audience with the brilliance of the spectacle: painted sets, mechanical devices, altars and tombs, trumpets, departed spirits, Furies. He

dressed his actors in wide - sleeved. flowing robes which made them look bigger and bulkier, with thick - soled buskins (cothurni) to give them added height”.

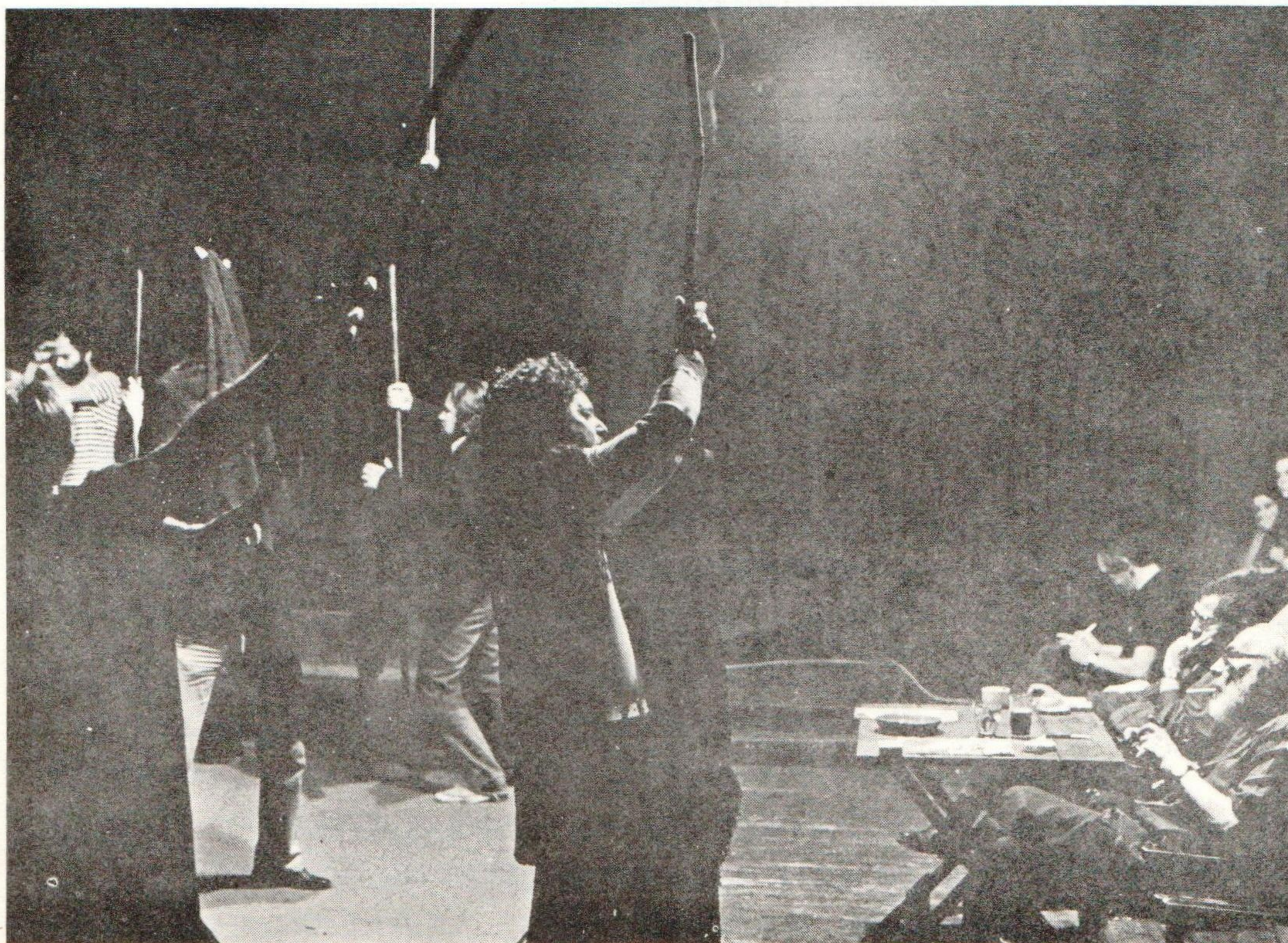
All these features can be used in performance nowadays; but it need hardly be said that any attempt to stage an ancient drama *exactly as it was when it was first produced* would be not only doomed to failure but pointless in any case. Doomed to failure because, in spite of all the literary knowledge accumulated by scholars, it is impossible to put on a performance that is an exact copy of the original as long as we are ignorant of such important aspects of the staging as the music, choreography and histrionic style, not to mention a whole host of minor details. And pointless because two performances of the same work will not produce the same artistic effect if the historical context is different. The cultural background, social conditions, the state of human knowledge, religious attitudes and many other circumstances of life will inevitably have changed in the course of time, and these changes make a profound difference to a very important element which plays an active part in the performance: the audience.

So it is chiefly for us, the spectators, that somebody has to “interpret” an ancient play - not merely to translate the words but to still its whole theatrical essence - if we are to see it not as a museum - piece but as a living piece of theatre. That is what Karolos Koun and his company have tried to do for us once again, as they have so often.

The Art Theatre has established a tradition in the interpretation of ancient drama. Eschewing anything in the nature of academicism or naturalism, Koun has acquired a knack of putting on performances in which, although the original work has of course been refashioned to some extent to enable the audience to appreciate it, it nevertheless, does not contain, alien elements. Above all, in Koun’s productions a play loses none of its fundamental characteristics: it comes across with all its classical lucidity and simplicity, with its harmonious alliance between form and content and with the ritualistic character which links it with both religion and life.

Let us see the result for ourselves.

FANIS KAKRIDIS

AESCHYLUS'
THE ORESTEIA

Directed by : KAROLOS KOUN
Translated by : THANASSIS VALTINOS
Sets and Costumes by : DIONISSIS PHOTPOULOS
Music by : MICHALIS CHRISTODOULIDIS
Assistant Director: GEORGE ARMENIS
Chorus trained by : MARIA KYNIGOU - FLAMPOURA
Lights by : ARISTIDIS KARIDIS - FOUX

AGAMEMNON

Sentry : KOSTAS TSAPEKOS
Clytaemnestra : MELINA MERCOURI
Herald : GEORGE LAZANIS
Agamemnon : CHRISTOS KALAVROUZOS
Cassandra : MAYA LYMPEROPOULOU
Aegisthus : ANTONIS THEODORAKOPOULOS

CHORUS

Chorus Leaders : ANTONIS THEODORAKOPOULOS
KOSTAS TSAPEKOS
STEFANOS KYRIAKIDIS
YANNIS DEGAITIS
CHARIS SOZOS
YANNIS RIGAS
PERICLIS KARAKONSTANTOGLOU
VARNAVAS KYRIAZIS
YANNIS KARATZOYANNIS

Chorus : CH. NINIS - P. PAPADOPOULOS - D. IKONOMOU - K. VANTZOS -
V. VASILAKIS - Y. KRANAS - K. KAPELONIS - T. PAPAMATHEOU -
T. VASILIOU - V. HALAKATEVAKIS - N. SAKALIDIS

Soldiers : T. MARGARITIS - Y. KOURKOUMELIS - F. VOURLIOTIS -
B. HATZIDAKIS

LIBATION BEARERS

Orestes : MIMIS KOUYOUMTZIS
Pylades : VARNAVAS KYRIAZIS
Electra : RENI PITTAKI
Watchman : PERICLIS KARAKONSTANTOGLOU
A Servant : YANNIS KARATZOYANNIS
Cilissa : ALEKA PAIZI
Aegisthus : ANTONIS THEODORAKOPOULOS
Clytaemnestra : MELINA MERCOURI

CHORUS

First Chorus Leaders : ANNITA SANTORINEOU
LYDIA KONIORDOU
KATIA GEROU
Chorus Leaders : VANA PARTHENIADOU
CHRISTINA KIRKENDALL
IOANNA GAVAKOU
Chorus : M. VAMVAKA - O. DAMANI - R. VASILAKOPOULOU - J. SAMPANI -
E. DIDASKALOU - A. MOUTOUSHI - V. MELISINOU - A. BROUSKOU -
E. TSAMPODIMOU - I. LYRA - M. GALATI - CH. TSAFOU - M. KATSIADAKI

EUMENIDES

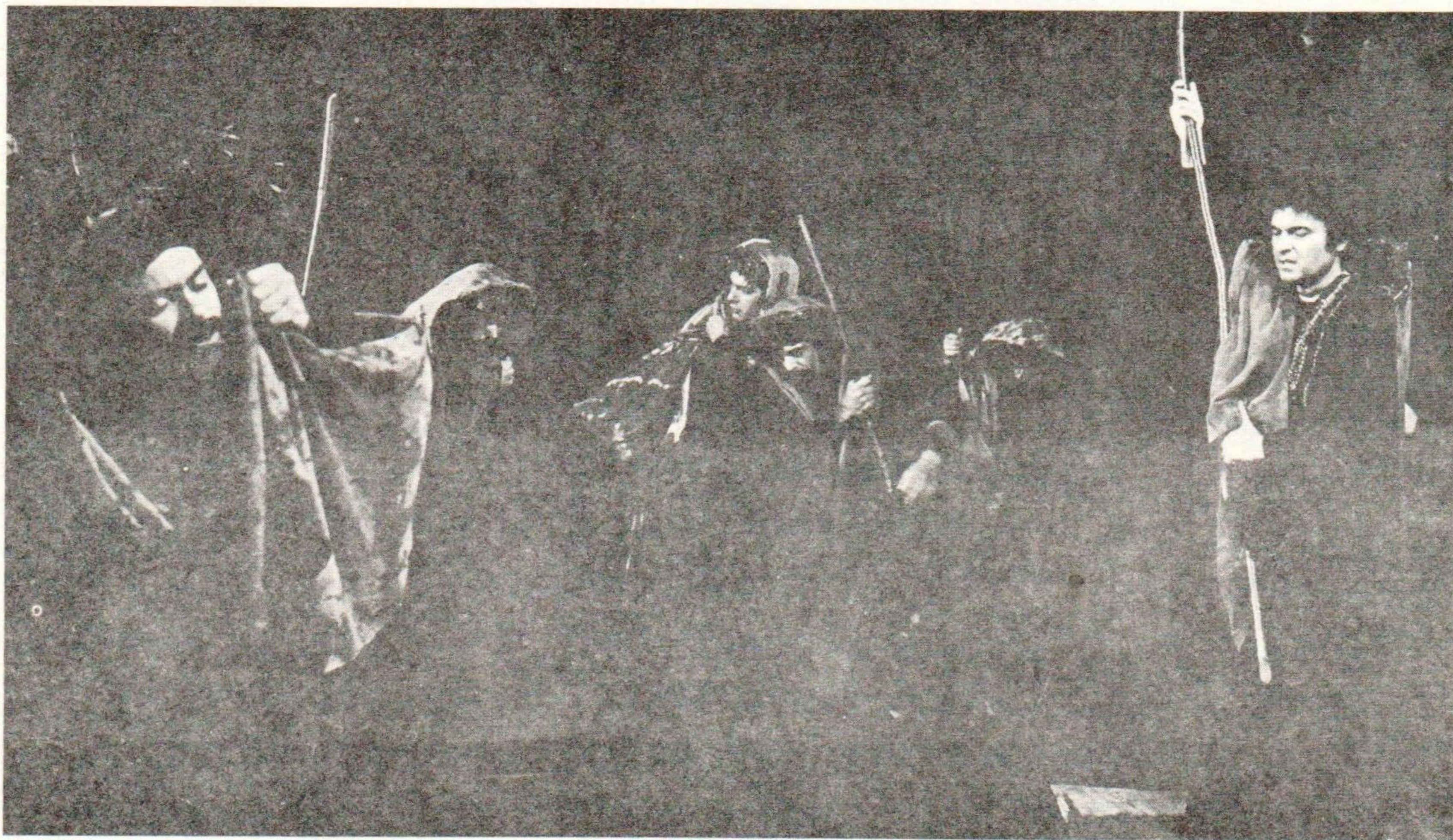
Pythia : ANNITA SANTORINEOU
Orestes : MIMIS KOUYOUMTZIS
Apollo : STEFANOS KYRIAKIDIS
The ghost of Clytaemnestra: MELINA MERCOURI
Athena : KATIA GEROU
Escort : YANNIS KARATZOYANNIS

CHORUS

First Chorus Leaders : MAYA LYMPEROPOULOU
ANNITA SANTORINEOU
LYDIA KONIORDOU
Chorus Leaders : VANA PARTHENIADOU
CHRISTINA KIRKENDALL
IOANNA GAVAKOU
Chorus : M. VAMVAKA - O. DAMANI - R. VASILAKOPOULOU - J. SAMPANI -
E. DIDASKALOU - A. MOUTOUSHI - V. MELISINOU - A. BROUSKOU -
E. TSAMPODIMOU - I. LYRA - M. GALATI - CH. TSAFOU - M. KATSIADAKI

Γιώργος Λαζάνης, Φάνης Κακριδής σε μιὰ πρόβα

«Ἀγαμέμνων», Χορός

